

## A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Szabó Ottó ügyvéd (...) által képviselt felperes neve(felperes címe) felperesnek, a B. P. M. elnök (...) által képviselt I.rendű alperes neve (....) I. rendű és a dr. Rába Zsolt ügyvéd (...) által képviselt II.rendű alperes neve (....) II. rendű alperesek ellen személyiségi jog megsértése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2010. november 4. napján kelt, 33.P.21.457/2010/11. sorszámu ítélete ellen a felperes 12. sorszám alatti fellebbezése folytán meghozta az alábbi

### í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül a II. rendű alperesnek 25 000 (Huszonötezer) forint másodfokú perköltséget.

Köteles a felperes az illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt 150 000 (Százötvenezer) forint fellebbezési illetéket az államnak külön felhívásra megfizetni.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

### I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül az I. rendű alperesnek 113 470, a II. rendű alperesnek bruttó 150 000 forint perköltséget, valamint az államnak felhívásra 150 000 forint kereseti illetéket fizessen meg.

Indokolásában ismertette, hogy 2007. júniusában a II. rendű alperes kiadásában megjelent „M.” című szakmai lap 55. évfolyamának júniusi számának 15-17. oldalán „....” címmel újságcikk jelent meg arról, hogy az I. rendű alperes munkatársai egy új, külföldi laboratóriumi vizsgálat elvégzése céljából 2007. március 24-én Budapest területén különböző mézmintákat vettek és ezeket Brémába küldték, ahol az A. nevű laboratóriumban vizsgálatokat végeztek. A mintaként szolgáló termékek között szerepelt a felperes által gyártott selyemfű méz, virágméz és akácméz is.

Az elvégzett vizsgálatok eredményeit angol nyelvű jegyzőkönyvbe foglalták és táblázatban tették közzé. Az angol nyelvű táblázatban a felperes által előállított három termékből a virágméz és az akácméz vonatkozásában az „adulterated” kifejezést tüntették fel. A táblázat magyar fordításban az újságban közlésre került,

amelyben az „adulterated” kifejezés magyar megfelelőjeként a „hamisított” szó szerepel.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az I. és II. rendű alperesek megsértették a jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy valótlanul állították és híresztelték, hogy a felperes méztermékei hamisítottak. A felperesi hivatkozás szerint a „hamisított” kifejezés eleve nem helytálló, mert az A. laboratórium jegyzőkönyvei csupán a méztermékekben lévő, hozzáadott cukrot rögzítik, de a vizsgálat eredményei nem is fogadhatóak el, mert az A. laboratórium nem hitelesített. A felperes álláspontja tehát az volt, hogy sértő és bántó jelzõt használtak a termékeire, ami nem felel meg a valóságnak és kifejezetten pejoratív jellegű. A jogsértés megállapításán kívül az alperesek további jogsértéstől való eltiltását, valamint 2 500 000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezését is kérte.

Az alperesek a kereset elutasítását indítványozták.

Az I. rendű alperes azzal védekezett, hogy nem akkreditált vizsgálatok elvégeztetése a kötelezettsége, csupán a fogyasztók tájékoztatása. Hivatkozása szerint a magyarországi laboratóriumok nem tudják azokat a méréseket elvégezni, amelyeket a megjelölt laboratórium, egyébként is az I. rendű alperes állásfoglalást kért a laboratóriumtól, amely szerint az egyesület a jelzõt helyesen használta.

A II. rendű alperes is a kereset elutasítását kérte. Hivatkozása szerint a M. É. 2. számú melléklete rendelkezik arról, hogy a mézhez más élelmiszer összetevő, valamint a mézen kívül egyéb anyag nem adható, ezért ha a méz bármilyen hozzáadott idegen anyagot tartalmaz, hamisnak, hamisítottnak tekinthető.

Az elsőfokú bíróság ismertette az Alkotmány 2. § (1) bekezdését, 7. § (1) bekezdését, 8. § (1) bekezdését, 54. § (1) bekezdését, 59. § (1) bekezdését, 61. § (1) és (2) bekezdését, az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló Római Egyezmény 10. cikkének (1) és (2) bekezdéseit, valamint a Ptk. 75. § (1) bekezdését, 78. § (1) és (2) bekezdését.

Kitért a Legfelsőbb Bíróság által eredetileg a sajtó-helyreigazítási eljárásokra kidolgozott kollégiumi állásfoglalásokban rögzített és az általános személyiségi jogi perekben is alkalmazott vizsgálati szempontokra, így részletezte a PK. 12. és 14. számú állásfoglalásait, továbbá a sajtóról szóló 1986. évi II. törvény (Sajtv. 2. § (1) bekezdését, 3. § (1) bekezdését és 11. § (1) bekezdését.

Az Európai Unió jogszabályok közül a 178/2002/EK rendeletet emelte ki, az élelmiszerekre vonatkozó nemzeti jogszabályok közül az Élelmiszerekről szóló 2000. évi LXXXII. törvény (Ét.), valamint az Élelmiszerláncról és a hatósági felügyeletről szóló 2008. évi XLVI. törvény, az Élelmiszerek jelöléséről szóló 19/2004. (II.26.) FVM-ESZCSM-GKM rendelet, továbbá a Magyar Élelmiszerkönyv keretébe tartozó jogszabályokat, így a 220/2008. (VIII.30.) Korm. rendeletet, valamint az 56/2004. (IV.24.) FVM rendeletet, az 57/2004. (IV.24.) FVM rendeletet sorolta fel. Az Európai Tanács 2001/110/EK irányelve alapján idézte a „méz” fogalmát, amely szerint „A méz az Apis mellifera, méhek által a növényi nektárból vagy élő növényi részek nedvéből, illetve növényi nedveket szívó rovarok által az

élő növényi részek kiválasztott anyagából gyűjtött természetes édes anyag, amelyet a méhek begyűjtenek, saját anyagaik hozzáadásával átalakítanak, raktároznak, dehidrálják és lépekben érlelnek.”.

Az ítélet V. J. igazságügyi mezőgazdasági szakértő szakértői véleménye alapján arra a következtetésre jutott, hogy a köznyelvben általánosan elfogadott az idegen anyagot tartalmazó mézekre vonatkozó „hamis” vagy „hamisított” elnevezés. Kifejtette továbbá, hogy a II. rendű alperes által kiadott lap szakmai lap, így annak olvasói a kifejezés mögöttes tartalmával egyértelműen tisztában vannak. Mindezek alapján arra a következtetésre jutott, hogy az I. rendű alperes a perbeli időpontban hatályos 81/2006. (IX.24.) FVM rendeletben foglaltaknak megfelelően járt el.

Ugyanakkor nyomatékosan utalt arra, hogy a felperes és az alperesek közötti esetleges szakmai vita a személyhez fűződő jogi pernek tárgyát nem képezheti, és nem tartozik a perhez, hogy a versenytörvény milyen szabályozást tartalmaz a termékforgalmazásban érdekeltek áru-összehasonlításával kapcsolatban. Úgyszintén nem bír jelentőséggel az sem, hogy a II. rendű alperes által kiadott újságban milyen tápot reklámoztak.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a közbenső ítélet keretében a kereset jogalapjának megállapítását, továbbá az összegszerűség bizonyítása tárgyában további eljárás lefolytatására utasítását kérte. Másodlagos kérelme az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítására irányult. Kérte a perköltségek fizetésére kötelező ítéleti rendelkezés mellőzését is.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság döntése súlyosan téves, iratellenes és megalapozatlan, és részben ellentmondásos.

Sérelmezte az utolsó érdemi tárgyaláson előterjesztett bizonyítási indítványainak folyamatosan elutasítását, és azt, hogy a bíróság erre az indokolásában nem adott magyarázatot. Az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe az általa csatolt iratokat és a CD felvételeket sem tette a bizonyítás anyagává.

Hangsúlyozta, hogy az igazságügyi szakértő egyértelműen megerősítette azt a felperesi álláspontot, hogy a M. É. előírásai szerint az 1-3-2001/110. számú kötelező előírás 2. mellékletében a méz szacharóz tartalmát 5 % mértékben engedélyezi, akácméznél 10 %-ban. Álláspontja szerint bármiféle hamisítás csak akkor lenne megállapítható, hogy a mézek ezt a százalékos mértéket meghaladó cukrot tartalmaztak volna.

Kifogásolta az A. laboratóriumban elvégzett vizsgálat, mint módszert is. Ez az eljárás nem szerepel a gyűjteményben és nem is felel meg a hatályos szabályozásoknak, továbbá az Európai Unióban sem elfogadott. Ettől függetlenül az eredmény pontos magyar fordítása sem annyit jelent, hogy „hamisított” méz, hanem annyit, hogy „hozzáadott idegen cukortartalom” állapítható meg. Kiemelte, hogy a mézeit több hatóság is ellenőrizte, és soha sem állapították meg, hogy hamisítást, jogsértést követett volna el.

Az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezése esetére más tanács kijelölését kérte.

Fellebbezésének kiegészítésében arra is hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság nem csak az általa csatolt okiratokat nem vette figyelembe, illetőleg CD felvételt nem hallgatta meg, hanem a feleknek az utolsó tárgyaláson előterjesztett egybehangzó bizonyítási indítványát - a szakértő személyes meghallgatását - sem teljesítette és a bizonyítás mellőzését nem is indokolta. Változatlanul hangsúlyozta, hogy az I. rendű alperesnek nem volt joga az A. laboratóriumot megbízni, továbbá kiemelte, hogy az alapszakvélemény szerint is a laboratórium által alkalmazott vizsgálati módszert sem a magyar, sem az uniós jogszabályok nem fogadják el.

Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta. Hangsúlyozta, hogy a felperes által felajánlott bizonyítás elrendelése szükségtelen volt. A maga részéről nem kérte a szakértő megidézését, de azt valóban nem ellenezte. Előadása szerint a perbeli laboratóriumot a korábbiakban a hatóság is igénybe vette.

A II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében úgyszintén az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte, rámutatva arra, hogy az újságcikk célja a fogyasztók megfelelő tájékoztatása volt.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálásához szükséges körben a tényállást feltárta és a Ptk. 78. § (1) és (2) bekezdése alapján elvégzett vizsgálata szerint helytálló érdemi döntésre jutott. A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében, indokolásának részbeni megváltoztatásával és kiegészítésével, helybenhagyta.

A felperes fellebbezésében foglaltakra tekintettel a következőket emeli ki.

A felperes elsődlegesen arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság nem folytatta le a szükséges bizonyítást, illetve a rendelkezésre álló bizonyítékokat sem vonta mérlegelési körébe, ezáltal megalapozatlan ítéletet hozott. Lényeges eljárási szabálysértésként jelölte meg az elsőfokú bíróság részéről, hogy az indokolási kötelezettségének sem tett eleget teljes körűen, mivel az ítéletből hiányzik annak megokolása, hogy mely bizonyítékokat miért fogadott el, illetve miért mellőzte a felperes által felajánlott bizonyítást.

A másodfokú bíróság a felperesnek ezt a jogi álláspontját osztotta, ennek ellenére nem látta szükségesnek az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását. Kétségtelen, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget a szükséges mértékben a Pp. 221. § (1) bekezdése szerinti indokolási kötelezettségének, azonban a rendelkezésre álló iratokból, peradatokból ez az indokolás pótolható, illetőleg pontosítható volt.

A felperes sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem foglalkozott az általa csatolt L. G.-féle szakvéleményben foglaltakkal. A felperesi szakmai álláspontot alátámasztó írásbeli szakvélemény túlnyomórészt az A. módszereivel, a vizsgálati metódus verifikálásának, illetőleg a validálásának szükségességével foglalkozott. A Versenytörvény rendelkezéseire utalással kifogásolhatónak tekintette az alperesi mintavételi eljárást is, illetőleg a forgalomban részt vevők közötti tilos versenytársi összehasonlítást. Ezzel a bizonyítékkal kapcsolatban a Fővárosi Ítéltábla arra mutat rá, hogy L. G. írásbeli szakvéleménye nem a per tárgyát érintő kérdésről szólt. Első mondata viszont éppen a jogvita lényegét ragadja meg, amikor úgy fogalmaz, hogy a felperes két termékének „vizsgálati jegyzőkönyvében az értékelésnél a „hozzáadott idegen cukortartalomra utal” kifejezés szerepel és nem a „hamisítás, hamisított” szó angol megfelelője”. Ezzel kapcsolatban szükséges rögzíteni, hogy az A.-vizsgálat során készült, az egyes mézek vizsgálati lapjain valóban hozzáadott idegen anyag megjegyzés szerepel, de az angol nyelvű táblázatban az „adulterated” kifejezés szerepel, amelyet az alperesi cikk pontosan fordított „hamisított”-ra.

A jogvita lényegének elbírálásához nem volt szükséges a CD lemez, a hangfelvétel, illetve a Jászberényben lezajlott mézváráson történtek reprodukálása sem, mert azok a nyilatkozatok a méhek etetésével voltak kapcsolatosak, amely úgyszintén nem tartozott a jelen per tárgyához.

Az a felperesi fellebbezési észrevétel sem foghat helyt, hogy a peres felek egybehangzóan kérték a perben eljáró méhészszerelő tárgyalásra szóló megidézését. A valós nyilatkozat úgy hangzott el, hogy a felperes tett ilyen indítványt és az I. rendű alperes képviselője azt nem ellenezte (11. sorszámú tárgyalási jkv. 2. oldal, 1-2. bekezdés). Az elsőfokú eljárás során adott, következetesen egybehangzó alap és kiegészítő szakvéleményre tekintettel nem volt várható eltérő vallomás a szakértő meghallgatásától.

Mindezek alapján összegezésként az állapítható meg, hogy az elsőfokú bíróság nem követett el olyan lényeges eljárási szabálysértést, amely az ügy elbírálására kihatással lett volna, vagyis az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezése nem volt indokolt.

Az ügy érdemi megítélésénél a Ptk. 78. § rendelkezéseiből kellett kiindulni, ezért mellőzhetőek voltak a méhészeti szakmára vonatkozó részletes jogszabály ismertetések.

A Ptk. 78. § (2) bekezdése kimondja, hogy a jóhírnév sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó, azt sértő, valótlan tény állít, híresztel, vagy való tény hamis színben tüntet fel.

A hivatkozott rendelkezésből kitűnően a jóhírnév sérelme különösen akkor valósul meg, ha valaki mást illetően valótlan és egyben sértő tényállítást tesz, illet híresztel vagy valós tény hamis színben tüntet fel. A jogsértés megvalósulásának e szerint nem csak az a feltétele, hogy a kijelentés sértő legyen, hanem, hogy egyben

valótlan is legyen vagy pedig valóságot hamis színben tüntesse fel. Nem valósul meg tehát a jóhírnév sérelme akkor, ha a közlés tartalmilag a valóságnak megfelel.

Az elsőfokú bíróság helytállóan idézte fel a tényállítás értelmezésére vonatkozóan a személyhez fűződő jogi perekben is alkalmazandó PK 12. számú állásfoglalást és úgyszintén helytálló volt a bizonyítási teherre vonatkozó bírói gyakorlat részletezése is. A PK 14. számú állásfoglalás alapján - a Pp. 164. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezéssel összhangban - a jogsértőnek állított személy bizonyíthatja, hogy a tényállítása nem volt valótlan. Ennek igazolása a szöveggörnyezet egészébe ágyazottan a PK.12. számú állásfoglalás II. pontjában foglalt elvek alapján végezhető el.

A másodfokú bíróság az értelmezés elvégzéséhez figyelembe vette azt az újságcikket, amelyhez mellékelt táblázatban a felperes két méztermékét „hamisított”-nak nevezték. „A ...” című cikk részletezte, hogy összesen kilenc élelmiszerforgalmazó egységből 45 mintát vettek, 15 gyártótól és hogy a mintákból az egyes mézfajtákra hány mintavétel esett. Majd szöveges magyarázatot ad a cikket követően megjelent kétoldalas táblázathoz, amely a mézek vizsgálati eredményeit tartalmazza, feltüntetve a gyártót, a márkát, az üzlet nevét, a mézfajtát és gyártási időt, továbbá az elvégzett vizsgálatokat és annak eredményeit. A szöveges részbe a táblázatban szereplő fogalmak leírása mellett azt is közli a cikk, hogy az egyes adatok milyen értékek felett jelentenek hamisítást.

A cikk közölte, hogy a táblázatban piros színnel jelölték azokat az értékeket, amelyek az A. laboratórium szerint nem felelnek meg a természetes méznek, illetve az EU előírásoknak. A közlés az LC-IRMS tesztet, mint új vizsgálati eljárást mutatta be, amely az eddig ismert vizsgálatoknál hatékonyabban képes kimutatni bármilyen idegen tartalmat a mézben. Az eljárás lényege, hogy a méz egyes természetes cukorösszetevőit szétbontják és ezeknek a frakcióknak a természetes voltát külön-külön vizsgálják meg. A C13 izotóp aránya alapján megállapítható, hogy az a cukorkomponens részben nem nektár eredetű.

A cikkben foglalt közlés lényege tehát nem az volt, amit a felperes abból kiolvasni vélte, hogy a két terméke a M. É. szerinti 5-10 %-ot meghaladó szacharózt tartalmaz, hanem az, hogy a felperes mézei az új eljárással megállapíthatóan idegen anyagot tartalmaznak. Az ezzel kapcsolatban indítványozott további bizonyítás, vagyis, hogy a szacharóz tartalom emelkedhet azáltal, hogyha a méheket bizonyos életszakaszban vagy évszakban „etetik”, azért volt szükségtelen, mert az etetés nyomán a méhek szervezetébe került szacharóz az aggálytalan szakvélemény szerint nem juthat be a mézbe, vagyis az idegen anyag tartalmat nem befolyásolja.

Az újságcikkben részletezett vizsgálati módszerek alapján tett megállapításokat az igazságügyi szakértői vélemény teljes egészében alátámasztotta. Az alapszakvélemény (33.P.21.085/08/16.) kétséget kizáróan úgy fogalmaz, hogy a mézhez a mézen kívüli egyéb anyag nem adható hozzá, és hogy a felperes két termékének minőségi előírásai nem feleltek meg az irányadó jogszabályi háttérnek, mivel az eredmény hozzáadott idegen cukortartalmat mutatott ki. A szakértő

kifejtette, hogy a szakmában általánosan elterjedt szóhasználat esetében, amely termék idegen anyagot tartalmaz, arról nem mondható ki rá, hogy bármely osztályba sorolható első osztályú méz, hanem a szóhasználat alapján hamis. A szakértő szerint a felperes két mézmintája hozzáadott idegen cukrot tartalmazott, következésképp a termék az idegen anyagtartalom miatt nem tekinthető méznek, vagyis hamisított.

A vizsgálati módszer újszerűségével kapcsolatban a szakértő azt állapította meg, hogy olyan beltartalmi értékeket is ki tud mutatni a mézben, ami a méz valódiságáról pontosabb képet mutat, mint a korábbi eljárások. A felperes azon állításának a helytállóságát, hogy az A. laboratórium módszere Magyarországon nem ismert, adatai jogszabályilag és módszertanilag nem elfogadottak, a szakértő nem kérdőjelezte meg, de rámutatott arra is, hogy az LC-IRMS teszt esetében a L. labor eredménye is azonos adatokat hozott, ezért értékei nem voltak kifogásolhatóak.

A kiegészítő szakvélemény adatai is kellő alapot szolgáltatottak annak megállapítására, hogy az újságcikkekben foglaltak a valóságnak megfeleltek. E kiegészítő szakvélemény (8. sorsz. irat) a felperes indítványára részletezte a szacharóz tartalmát is, azonban leszögezte, hogy az A. labor vizsgálati módszerében nem a szacharóz esetleges tartalmát vizsgálta, hanem a méz idegen anyagtartalmát.

A Fővárosi Ítéltábla kiemeli, hogy az elsőfokú bíróság helyesen értékelte, hogy a perbeli újság szaklap, amelyet túlnyomó többségben méhésztudósok olvassanak, tehát az ő szóhasználatukban ismert, hogy mit tekintenek „természetes” vagy „hamisított” méznek.

Mindezekből következik, hogy az alperesek eredményesen mentették ki magukat az őket terhelő bizonyítási kötelezettség teljesítésével és igazolták, hogy az állításuk a valóságnak megfelelt. Emiatt nem volt jogszabályi lehetőség az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására sem.

A Fővárosi Ítéltábla csak utal arra, hogy a módszergyűjteményt kifogásoló felperesi fellebbezés azért nem volt alapos, mert a bírói gyakorlat szerint a tudományos, illetve szakmai vita egyébként sem lehet a tárgya sem sajtó-helyreigazításnak, sem személyhez fűződő jog megsértése megállapításának. Ebből következik, hogy a jelen perben sem lehetett abban a kérdésben állást foglalni, hogy a módszer mennyiben helytálló és mennyiben nem. Ezért az elsőfokú bíróság nem tehetett volna olyan megállapítást sem, miszerint az alperesi eljárása megfelelt a 81/2006. (IX. 24.) FVM rendeletben foglaltaknak.

A Fővárosi Ítéltábla utal arra is, hogy a felperes indokolatlanul sérelmezte, miszerint az elsőfokú bíróság nem hozott közbenső ítéletet. Közbenső ítélet hozatalára a Pp. 213. § (3) bekezdése alapján akkor van jogszabályi lehetőség, hogyha a bíróság a keresettel érvényesített jog fennállását megállapítja és ehhez képest elkülöníthetőnek tekinti a felperest megillető követelés összecszerűségére,

mennyiségére vonatkozó vitát. Amennyiben az elsőfokú bíróság a jogalap tekintetében elutasító álláspontra helyezkedik, a jogalap tekintetében - elutasító - közbenső ítélet nem hozható.

Ha a személyhez fűződő jog megsértésének megállapítása és jogkövetkezmények alkalmazása iránti perben sor kerül a jogsértés megállapítására, a nem vagyoni kártérítés iránti igény vonatkozásában a Pp. 213. § (2) bekezdése szerint „részítélet” hozatalának lehet helye, mivel a személyiségi jogsértés megállapíttósága még nem azonos Ptk. 339. §-a szerinti feltételek összességével. A jogsértés igazolásával a károsult csak a jogellenes magatartást bizonyította, azonban a kártérítési felelősségnek ezen kívül egyéb feltételei is vannak.

A Fővárosi Ítéltábla a kifejtettek alapján az eredménytelenül fellebbező felperest a Pp. 239. §-a, 78. § (1) bekezdése szerint, II. rendű alperes jogi képviselőjével felmerült perköltség megfizetésére kötelezte, míg az ügyvédi munkadíjat a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése szerint a 4/A. § alapján áfával növelt összegben állapította meg.

A felperest kötelezte a le nem rótt fellebbezési illeték megfizetésére is a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése értelmében.

, 2011. június 23.

. Lesenyei Terézia s.k.  
a tanács elnöke

. Fülöp Györgyi s.k.  
előadó bíró

. Pullai Ágnes s.k.  
bíró

A kiadmány hitelül: